# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **T. O.,** zastoupeného zákonným zástupcem A. Ö., dále zastoupeného Mgr. Milanem Musilem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2014, č. j. OAM-312/ZA-K01-P05-2013, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci králové, pobočka Pardubice ze dne 8. 1. 2016, č. j. 50 Az 4/2015 - 63,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany.

Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce se narodil v České republice rodičům kurdské národnosti a turecké státní příslušnosti. Nikdo z rodiny není ani nebyl v Turecku členem žádné politické strany, otec se však angažoval ve prospěch legální parlamentní Strany míru a demokracie při roznášení letáků a při další agitaci. Rodičům nebyla udělena mezinárodní ochrana, soudní řízení o přezkoumání rozhodnutí žalovaného v těchto věcech nebylo doposud skončeno. Krajský soud, stejně jako žalovaný, dospěl k závěru, že u žalobce nejsou dány žádné důvody pro udělení azylu, ať již z důvodu jeho příslušnosti ke kurdské menšině či kvůli politické angažovanosti otce, stejně tak zde nejsou důvody ani pro poskytnutí doplňkové ochrany, neboť žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení a

takováto hrozba nebyla prokázána ani v případě jeho rodičů. Rozhodnutí žalovaného proto považoval za zákonné.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., konkrétně pro nepřezkoumatelnost spočívající v chybně provedeném dokazování a absenci logických vazeb mezi některými provedenými důkazy a závěry, které z nich soud učinil. Vadu řízení spatřoval také v tom, že krajský soud nevyčkal skončení řízení ve věci přezkoumání rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany rodičů stěžovatele. Dále uplatnil též důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a dovozoval nesprávné posouzení právní otázky naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. pak spatřoval v zásadních pochybeních krajského soudu a žalované při zjišťování skutkového stavu, hodnocení důkazů a posuzování výše uvedené právní otázky, jež mají dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. Závěrem navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Dříve, než mohl soud přistoupit k posouzení námitek uplatněných v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

Důvody přijatelnosti vymezil Nejvyšší správní soud příkladmo ve své judikatuře. Podle rozsudku ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízeních o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování činnosti krajských soudů.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud žádnou skutečnost, jež by svým významem výrazně přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, nezjistil. Stěžovatel sice tvrdí, že takovouto skutečností je zásadní pochybení krajského soudu při zjišťování skutkového stavu, hodnocení důkazů a posuzování právní otázky, nic takového ovšem z textu napadeného rozsudku nevyplývá. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že přijatelnost kasační stížnosti nezakládají jakékoliv procesní vady řízení před krajským soudem či dílčí nedostatky odůvodnění rozsudku, ale jen takové vady, které jsou zcela zásadního charakteru a které představují zjevný exces z pravidel přezkumného soudního řízení. Těmito vadami napadený rozsudek zjevně netrpí. Odůvodnění rozsudku se standardním způsobem vypořádává s námitkami uplatněnými stěžovatelem v žalobě, důvody rozhodnutí jsou zřejmé, v případě meritorního posuzování věci Nejvyšším správním soudem by závěry krajského soudu byly nepochybně přezkoumatelné a bylo by možno učinit si úsudek o otázce zákonnosti jeho rozhodnutí. Sama skutečnost, že stěžovatel

hodnotí rozhodné skutečnosti jinak než správní orgán či soud, případně je toho názoru, že se měl soud více věnovat hodnocení některých důkazů, zajisté závěru o extrémním vybočení ze základních procesních pravidel, které by si v zájmu zachování alespoň minimálního standardu práva na spravedlivý proces vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu v rámci řízení o mimořádném opravném prostředku, nikterak nesvědčí. Chybné posouzení právní otázky je pak dovozováno výhradně jako následek tvrzených vad při zjišťování skutkového stavu. Vše, co stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, tedy nijak nepřesahuje jeho zájmy dané konkrétními okolnostmi projednávané věci, v jeho kasační stížnosti není uvedeno nic, co by mělo nějaký obecnější význam.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. května 2016

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu